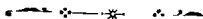

ՅԱՆՈՒՆ ԱՆԿԸ

Արինաներկ, լայնարաց
վէրք մըն է ծոցը վաշտին.
Մինչ խըրամատն է կարմրած,
Եւ անդոհներ կը ժըպտին.

Խնդհ անդոհներ մայրական,
Գիշերին մէջ, երբ հեռուն,
Անոնց տըղաքը կ'իյնան՝
Նըման ոսկի հունձքերուն...

Երբ խառնուրդէն՝ լացի պէս,
Աղաղական, կը լըսուին
Հոգեվարքի սըրտակէզ
Հըռնդիւններ մարդկային...

Ու կը մարին ճըրագներ
Տուններուն մէջ հեռուոր,
Ուր կը սպասեն լուսահներ
Հըրեշտականք ամէն օր...

Կը խոնարհին քընացած
Օրոցներու վրայ՝ մինակ
Մայրեր՝ որոնց խորարաց
Սիրտերն են վէրք, յիշատակ...

Բայց դաշտին մէջ անսահման,
Ուր կը հանգչին մեռելներ,
Նոր ծաղիկները գարնան
Կը պըսակեն ակօսներ.

Ու կը ծածկեն խաչերուն
Կոտրած թևերը խնդուկ,
Որ կու տան փառքն անանուն
Հերոսներու մեծաշուք:

Ու կը սըփռեն դաշտերու
Միօրինակ պատանքին
Իրենց հոգին, բլրն աղու,
Եւ ամէն օր կը ծաղկին...

Եւ ամէն օր արինի
Գոյնով իրենց բաժակէն՝
Հողերուն մէջ հայրենի
Կընդունկ ու ցօղ կը թափեն...

Հոն ուր ինկան դիւցազներ,
Եւ անոնց կուրծքն հեռապառ
Արինադաւ, կակաշներ
Արեւազած լուսավառ

Վէրքերու պէս կը բացուին,
Երանզն անոնց կարմրագեղ
Հայրենիքի մեհանին
Խորհրդանիշն է շքեղ...

Եւ անոնք որ չունենին,
Որբեր, լացող մ'երենց վրայ,
Էրբ կու գայ ժամն ըստուերին,
Հայրենիքն է որ կու լայ...

Բընութիւնն է որ ժըպտուն՝
Անոնց վըրայ կը ցանէ,
Ոսկիին հետ արևուն
Թարմ ծաղիկներ արինէ...

Ու մինչ կըտուէ նորէն
Կը բորբոքի, կը ծըլին
Պատերազմի դաշտերէն
Կարմիր ծաղկունք ու դափնին:

Հեռուն արօրը կ'անցնի
Իրիկուան մէջ արծաթեայ,
Եւ անոր քով ծերունի
Սերմնացան մ'է որ կ'երթայ...

Ու մայր հողին բեղմնաւոր
Գեղեցկութիւնը միայն,
Արինին մէջ, ամէն օր,
Կարծես յաղթեր է մահուան:

ԱՐՄԷՆ-ԵՐԿԱՊ